

Asaf Auerbach Ve Škole

Tohle je jedna taková typická školní fotka. Mohl jsem být asi tak ve čtvrté třídě. Chození do školy jsem víceméně bral jako jakousi samozřejmost. Že bych se tedy nemohl dočkat prvního září, to říct nemůžu. Chodit do školy bylo normální, tak jsem tam chodil. Můj přístup nebyl zrovna nadšený, ale nebyl v tom ani odpor. Bral jsem to pragmaticky, tak to prostě má být, tak to je. Co jsem měl rád? Nevím, je to tak dávno... Jestli mě zajímaly dějiny? Tehdy se tomu říkalo jinak, vlastivěda. Bavila mě matematika. Psaní nepochybně míň, natož kreslení.

Ze školy si moc nepamatuju. Nedávno jsem našel nějaké třídní fotky, ta paní na nich mi přišla úplně cizí, dokonce i děti. Pamatuju si možná na jednoho, dva kluky, se kterými jsem se tehdy kamarádil, ale ostatní tváře už mi nic neříkají. Jak z toho člověk vypadl do úplně jiného prostředí... Já mám ale blbou paměť odjakživa, vždycky jsem s tím měl problémy, takové to biflování na gymnáziu, to nebylo nic pro mě. To je taky jeden z důvodů, proč jsem nikdy neměl moc dobré známky. Když to nebyly čtyřky, byly to vždycky trojky. Nechci se vychloubat, ale nebylo to kvůli nějakému nedostatkovému množství inteligence, moje paměť měla prostě nějakou malou kapacitu. Je to opravdu tak, že jsme se něco nabiflovali a chvíli později už jsem o tom nic nevěděl. Takže když jsem byl zkoušený z něčeho tři měsíce starého, koktal jsem, jak to jen šlo. Podle toho taky vypadaly moje známky.

Maminka na mě dohlížela, když jsem se učil. Tedy abych se učil. Kontrolovala mi úkoly, to je běžné, z básniček mě třeba zkoušela. To byl zase problém, naučit se s tou mou pamětí básničku... Ale jinak na mě na národní škole víc dohlížet nemusela.